

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/103/2016
Identifikačné číslo spisu:	8114202252
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8114202252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F., bývajúceho v X., zastúpeného JUDr. Jánom Klímekom, advokátom, so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 19/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. februára 2016 sp. zn. 3 Co 128/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. februára 2015 č. k. 7 C 19/2014-181 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13 735,93 eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 22. decembra 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že priznaná suma predstavuje 1/ náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia vo výške 2 985,93 eur, 2/ náhradu škody vo výške 5 250,- eur spôsobenú rozhodnutím o väzbe v trvaní 175 dní, keď žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 1 T 5/2005 zo 6. marca 2005 spod obžaloby oslobodený, 3/ náhradu nemajetkovej ujmy titulom prieťahov v konaní vo výške 5 500,- eur za 5 a pol roka vedenia trestného konania. Žalobu o zaplatenie 20 000,- eur titulom nemajetkovej ujmy za poškodenie dobrého mena, o zaplatenie 40 000,- eur titulom ušlého zisku, o zaplatenie 1 287,23 eur titulom zadržaných vecí a o zaplatenie 874,62 eur titulom trov exekúcie ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že obmedzenie osobnej slobody podstatným spôsobom zasiahlo do života žalobcu a to tak v čase výkonu väzby, ako aj v nasledujúcom období a preto mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 175,- eur za každý deň väzby, pretože zo strany štátu došlo k výraznému, neprimeranému zásahu do integrity osobnosti žalobcu. Uviedol, že

vznik trov právneho zastúpenia bol vyvolaný väzbou, existenciou trestného konania a nutnosťou obhajoby, ktorá bola úspešná. Konštatoval, že žalobca bol 5 a pol roka v právnej neistote, v ktorej sa ocitol od rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol spod obžaloby oslobodený od marca 2007 do rozhodnutia Krajského súdu v Prešove do októbra 2012, kedy bol definitívne právoplatne oslobodený spod obžaloby a preto žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000,- eur za každý rok priesťahov v konaní. Žalobu o zaplatenie 20 000,- eur titulom nemajetkovej ujmy za poškodenie dobrého mena zamietol z dôvodu, že na strane žalovanej absentovala pasívna vecná legitimácia v konaní. Bol názoru, že žalobca nepreukázal existenciu škody vo výške 40 000,- eur titulom ušlého zisku vzniknutej v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe a preto žalobu v tejto časti zamietol. Konštatoval, že o povinnosti vrátiť vec podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku nebolo doposiaľ rozhodnuté a súd v konaní o náhradu škody nemôže nahradiť riadne rozhodnutie trestného súdu iným postupom a preto žalobu o zaplatenie 1 287,23 eur titulom zadržaných vecí zamietol. Uzavrel, že žalobca i keď bol vo väzbe, musel mať vedomosť o tom, že má zmluvný vzťah s mobilným operátorom a je potrebné zaplatiť faktúru, ktorú mohol zaplatiť prostredníctvom svojho právneho zástupcu alebo svojich rodinných príslušníkov a zdôraznil, že ani po prepustení z väzby si žalobca túto povinnosť dobrovoľne nesplnil, čím sám zavinil začatie exekučného konania a preto žalobu o zaplatenie 874,62 eur titulom exekúcie zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu i žalovanej rozsudkom z 3. februára 2016 sp. zn. 3 Co 128/2015 rozsudok súdu prvej inštancie 1/ potvrdil vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 13 735,93 eur, v zamietajúcom výroku o náhrade nemajetkovej ujmy za poškodenie dobrého mena a o náhrade škody titulom ušlého zisku, 2/ zmenil vo výroku o priznaných úrokoch z omeškania tak, že žalobu o úroky z omeškania zo sumy 13 735,92 eur zamietol, 3/ pripustil späťvzatie žaloby o uplatnenom nároku na náhradu škody za neuhradené faktúry za telefón v sume 874,62 eur s príslušenstvom a v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za priesťahy v konaní v sume 19 500,- eur s príslušenstvom a v tejto časti rozsudok zrušil a konanie zastavil, 4/ zrušil rozsudok o zamietnutí žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu škody za nevydanie zadržaných vecí 1 287,23 eur s príslušenstvom a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie (s výnimkou rozhodnutia vo vzťahu k žalobcom uplatnenej náhrady škody za nevydanie zadržaných vecí) v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol a s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 13 735,93 eur, pozostávajúcu z náhrady škody titulom trov obhajoby (2 985,93 eur), náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu (5 250,- eur) a náhrady nemajetkovej ujmy za priesťahy v konaní (5 500,- eur) potvrdil. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že konaním žalovanej došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu a zodpovednosť žalovanej nemožno vyvodzovať ani z porušenia ustanovenia čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak v tejto časti žalobu zamietol. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žiadnu fikciu a ani domnienku existencie ušlého zisku zákon nepriznáva a žalobca v konaní nepreukázal existenciu škody titulom ušlého zisku (40 000,- eur) vzniknutej v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Stotožnil sa s odvolacou námietkou žalovanej, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie o priznaných úrokoch z omeškania tak, že žalobu o úroky z omeškania zo sumy 13 735,93 eur podľa § 220 O.s.p. zamietol. Žalobca v priebehu odvolacieho konania zbral žalobu v časti o uplatnenom nároku na náhradu škody za neuhradené faktúry za telefón v sume 874,62 eur s príslušenstvom a v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za priesťahy v konaní v sume 19 500,- eur s príslušenstvom späť a preto postupom podľa § 208 O.s.p. konanie v tejto časti zastavil po pripustení späťvzatia žaloby a zrušení rozsudku. Vyvodil záver, že pokiaľ ide o uplatnený nárok o náhradu škody za nevydanie zadržaných vecí rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, keď žalobca v konaní predložil súdu zápisnicu o domovej prehliadke so zoznamom zadržaných vecí a uznesením Okresného súdu Prešov z 27. februára 2013, č. k. 1 T 5/2005-990 bolo v trestnom konaní rozhodnuté o vrátení zadržaných vecí, pričom žalobcovi boli vrátené iba veci - laboratórne zariadenia, ale

neboli mu vydané zadržané chemikálie a za takéhoto stavu sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že o povinnosti vrátiť vec nebolo doposiaľ rozhodnuté v zmysle § 97 ods. 4 Trestného poriadku. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. K vznesenej námietke premlčania žalovanou uviedol, že uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 4. októbra 2012, č. k. 3 To 35/2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo 6. marca 2007, sp. zn. 1 T 5/2005, bolo žalobcovi doručené 27. decembra 2012. Žalobca sa listom z 20. júna 2013 obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej žiadosti ministerstvo listom z 30. decembra 2013 nevyhovelo. Ak teda žaloba bola podaná na súde 28. januára 2014, stalo sa tak v zákonom stanovenej premlčacej dobe. O trovách odvolacieho konania nerozhodol.

3. Proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13 735,93 eur, podala žalovaná dovolanie. Žiadala zrušiť rozsudok v napadnutej časti ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti a vrátiť vec v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže jej podľa jej názoru bola postupom súdu odňatá možnosť konať. Žalovaná súdom nižších inštancií vytýkala, že ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné, čím bolo porušené jej právo na spravodlivé konanie. Namietala, že prvoinštančné rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené najmä po právnej stránke a hodnotiace úvahy sú bez akéhokoľvek prepojenia na právne predpisy, ktoré súd aplikoval vo veci, čo je v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolaciemu súdu vytkla absenciu jasnej a zrozumiteľnej odpovede na kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, na ktoré poukazovala vo svojom odvolaní. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na nesprávnych právnych záveroch. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné

rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

9. V prejednávanej veci smeruje dovolanie výslovne len proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého dovolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

10. Dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok (výrok) odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého dovolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

11. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

12. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

13. Žalovaná v dovolaní výslovne namietala vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

14. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

15. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižších inšancií, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom. Žalovaná mala v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd jej vytvoril priestor pre ich realizáciu. Žalovaná žiadne z vyššie uvedených porušení ani nenamietala.

16. Dovolateľka svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. založila na tvrdení, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a neobsahujú zdôvodnenie tých skutkových a právnych otázok, ktoré boli pre posúdenie veci podstatné.

17. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko, ktoré prijala občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou preto považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

19. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

20. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety. Dovoláním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlil v odôvodnení. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalovaná má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1

písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštancií v dovolaní napadnutom rozsudku, nemali za následok odňatie možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

22. Dovolateľka namietala i nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia dovolateľky o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (najvyšší súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

23. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., ani z § 237 ods. 1 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jej dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.